

СЛУЧАЙНА СРЕЦА

Вчера случайно се видях с един познат. Едва пристъпваше с две патерици. От дума на дума, разприказвахме се - ти как си, какво правиш, колко ти е пенсията? Той ме пита разбира се. Аз никога не задавам въпроси за размера на пенсията, защото знам, че на никого не стигат тези пари. Започна да се оплаква, че трудно се живее и не вижда начин да се оправят нещата към по-добро, ама никога. Аз, като човек оптимист, започнах да го окуражавам, че все пак, след време, няма как да не стане по-добре. Говорех, говорех, че трябва да се надяваме, и да вярваме, и да правим нещо за това – кой колкото може, според силите си... Той клатеше глава и гледаше в земята. Стана ми мъчно за този отчаян от живота човек. Но това, което ми каза накрая, наистина ме накара да го съжаля.

-Е-е-е, ние поне сме си поживяхме добре преди промените, младите да му мислят сега - „мъдро“ заключи разговора ни той и бавно повлече крака по прашната улица...

Горкият човечец. Сетих се, че той цял живот е работил като готвач. Хубава професия, не казвам лошо. Но за онова време, когато по магазините продаваха само салам “кучешка радост“ и беше абсурд да си купиш свинско месо от магазина, да не говорим за банани и портокали... за онова време да казваш, че си живял добре? Е, на него тези неща не са му липсвали никога и сигурно затова смята, че си е поживял добре. Да, но само с хляб не се живее, приятелю! Ех, де да мислеше само той така! А с тези критерии никога, ама наистина никога няма да променим нещата към по-добро.

Мисля, че човек трябва да се надява, да вярва, да се бори за правата си. Нищо не идва наготово, нищо хубаво няма да се случи с пожелания, с празни думи и надежди.

Ех, много дълго стана, но накрая пак с моя оптимизъм ще завърша – да се надяваме и да се борим приятели!!!

Велико Златанов